

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 213.

Ellevte Session.

63de Mode.

Onsdagen den 14de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Thune (fortsat): Efter min Mening ere de af Landstthinget herfor anførte Grunde ikke ganske uholdbare; fra den ærede Ordførers Standpunkt vilde Resultatet vel ikke stille sig saaledes, men det er jo ikke givet, at Regjeringens Standpunkt i saa Henseende falder sammen med hans. Jeg troer, at vi maae fastholde et af de Momenter, Landstthinget har anført, og navnlig maae vi ikke tabe affigte, at en meget stor Deel af den mindre bemidlede Befolkning kommer med ind under Valgloven og altsaa absolut maa faae Indflydelse paa Valgene. Hvor stor denne Deel af Befolkningen er, er ikke fremhævet af nogen af de foregaaende Talere; jeg troer, at i de fleste Communer vil der komme omtrent ligesaa mange Vælgere til, som der hidtil har været, efter den Redaktion, som Lovforslaget har faaet i Landstthinget, og et saa stort Element, der saaledes kommer til, vil nødvendigviis komme til at udøve en betydelig Indflydelse. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Randers (Kraiberg) yttrede, maa jeg dog bemærke, at jeg ikke troer, at Meningsforskjelligheden i Communen er saa stor, som han antager paa Grund af, at en Commune har tilkjendegivet her sin Misbilligelse og en anden sin Billigelse. Jeg troer virkelig, at Communerne ikke ville være os takskyldige, naar vi ved at modsætte os Forslaget, som det er kommet fra Landstthinget, foranledi-

ge, at Sagen udsættes i en ubestemt Tid; jeg troer, at de allerfleste Communer ansee det foreliggende Lovforslag for et Gode, som de meget nødtigt ville have, at Rigsdagen skal afvise. At det er et Fremskridt, maa man dog under alle Omstændigheder fastholde; og naar man tilbyder os at gjøre et Fremskridt, mener jeg, at vi bør tage imod det, selv om Fremskridtet ikke er saa stort, som vi kunne ønske. Jeg troer ikke, at det er rigtigt at stille sig paa det Standpunkt, at naar man ikke kan faae Alt, hvad man vil have, skal man Intet tage. Lad os altsaa gjøre dette Skridt; det staaer jo enhver Rigsdagsmand frit for, senere at tage Initiativet til yderligere Fremskridt, det er jo ingenlunde afskaaret. Jeg troer, at det er bedst at tage, hvad man kan faae, og da senere see, om man kan opnaae Mere. Hvad angaaer den meget bestridte Femtedeel eller Halvdeel, da stiller det sig for mig omtrent som for den ærede afgangende Minister (Bjelsen); thi jeg anseer det ikke for principielt, hvad enten man tager det Ene eller det Andet. Det Princip, som jeg tillod mig at forsægte ved anden Behandling, og som er blevet fastholdt i Landstthinget, er, at de mere Bemidlede, eller rettere de mere Beskattede, de større Skatteydere, skulle faae en større Indflydelse paa Repræsentantvalget end de mindre Beskattede. Om man nu vil dele dem alle i to Halvdele eller dele dem i een Femtedeel og fire Femtedele, bliver ganske en Skjønssag. Efter de Dplysninger, der foreligge, synes Femtedelen at overstride Halvdelen af Skatteydelsen, og jeg troer, at i de fleste Tilfælde vil man endogsaa kunne tage Sjettedelen eller Syvdedelen, og dog træffe Halvdelen af Skatteydelsen.